

Крампети сологкі,
Складені у купку,
Залітають в рота,
Вилітають з...

О, здоровки! На зв'язку твій улюблений ельф. Ні, не Паросток, нахабна сосиско! Це ж я — Щокастик, ти що! Ну той, із пишними вусами, який смажить крампети.

Так, знаю, ти думаєш: «Чом це він не римує по-ельфійськи?». Що ж, насправді ми не завжди римуємо. Зазвичай вдаємось до цього тільки щоб полоскотати нерви Санті,

а немає нічого смішнішого, ніж бачити, як багровіє на лиці чоловік із голови до п'ят убраний у червоне. Але тільки не кажи йому!

Моя роль на ППСР, тобто північнополюсному Сніговому ранчо, полягає не тільки в тому, щоб смажити крампети (і поїдати їх). Ні, ні, ні, моя офіційна посада — Головний наглядач за готовністю крампетів. Тобто, красномовно кажучи, я відповідальний за найважливішу частину ельфійського Різдва...

КРАМПЕТИ!

А якщо уважно читатимеш далі, то дізнаєшся, що ми, ельфи, просто **НЕТЯМИМОСЯ** від крампетів!

Робота не з простих, але якийсь ельф мусить її робити!

О, пригадую рік, коли все мало не лягнуло маслом донизу. І ось що трафилось:

Був останній день листопада, і Вінчик, наша ельфійка-кондитерка, якраз вийняла з печі

останню партію теплесеньких різдвяних крампетів. Вона була запекла, та наша Вінчик, з косами кольору запеченого тіста, що скидались на дві плетенки. Через що її личко було немов затиснене між двома смачнучими булками!

— Ну все, я закінчила. Не з'їжте тільки все нараз. Побачимось наступного року! — щебетнула вона і, крутнувшись у пістрявому помаранчевому фартушку, звіялась у хмаринці крихт.

Ніхто не знав, куди вона дівалась, але щороку, в останній день листопада, Вінчик магічно з'являлася на ППСР випікати партію різдвяних крампетів, щоб ми якось давали собі раду в цю непросту пору. Саме тому ми зємо цей день **Крампет-вечір!**

Ніхто не випікав їх так, як Вінчик. Пухкі, але тверденькі. Повітряні, але наповнені. Ідеальний перекус для працюючих північнополюсних ельфів.

Тієї ночі в коморі вистигали цілі гори її найпухкіших, найпісочніших, найсмачніших крампетів... Перед сном я подумав, що не завадило б їх гарненько укрити. І, може, заспівати колисанку, бо, зрештою, я — Головний наглядач за готовністю крампетів. Якщо думаєш, що я хотів тихцем влаштувати собі пізній перекус, то глибоко помиляєшся. Ну, гаразд, може, я б і заморив черв'ячка, якби не... що ж, зараз побачиш...

Коли я підійшов до комори, то здивувався, що двері були **НАВСТІЖ ВІДЧИНЕНІ**, а зсередини чомусь долинав храп.

І то не було схоже на ельфійське сопіння, та й на гуркітливе схропування Санти теж не скидалось.

— **Хто тут?** — гукнув я в темряву, та у відповідь — тільки ще дивніше хропіння. Я зазирнув усередину і, на свій подив, зіткнувся лицем до лица з блакитним динозавром, який дрімав!

— Заврику! Як же ти мене схарапудив, велике бурмило! — пискнув я, аж підскочивши з переляку.

Різдвозавр з того всього прокинувся.

— Що це в тебе на писочку? — запитав я, угледівши якісь пухкі крихти на його блискучих блакитних лусочках.

Моє маленьке ельфійське серденько впало в п'яти, коли я збагнув, що то були за крихти.

— Крампетові крихти! — я вражено охнув. — Ти що, з'їв Вінчикові крампети?!

Різдвозавр присоромлено кивнув і відійшов убік, відкривши мені найстрашніше видовище. Я досі тремчу від самої лишень згадки. Там...

НЕ БУЛО КРАМПЕТІВ!

Хто? Що? Навіщо? Як? Але?

Ти все стоптав? Тобі не зле?

Лускату спину, пазурі згорові —

Всуціль укрили крихти крампетові.

Якщо тебе сувитись на рентгені —

Там будуть крампети замість

легенів!

Без крампетів життя — то маячня!

Без них ми не протягнемо і дня!

Нам їсти їх не гень, не гва,

Немає крампетів —

НЕМАЄ І РІЗДВА!

Нам треба хутко все влагнути.

До завтра ми не можемо чекати.

Я стрибнув Різдвозавру на лускату спину, і ми помчали на кухню Снігового ранчо. Поки Санта і мої друзі-єлфи дрімали, я тихенько вийняв велику миску та вінчик.

— Дай-но подумаю. Борошно, вода... Що там ще треба? — прошепотів я.

Заврик стелував плечима.

— Не треба так на мене дивитись! Я лише **НАГЛЯДАЮ** за крампетами, а не печу їх! — сказав я, коли мій лускатий приятель здійняв на мене крижану брову.

Я відчинив велетенський холодильник.

Різдвяний пудинг?
Хай буде!

М'ясні пиріжки!
О так-маку!

Броколі теж?
Авжеж!

Капуста цвітна!
Згодиться вона!

Брюссельок слогу?
...А їх не клади, —

наспівував я, поки ми закидали в миску всі інгредієнти (крім брюссельок).

За кілька годин наші броколе-капустяно-м'ясні крампети з нотками різдвяного пудингу були готові. Заврик відкусив перший шматочок, і я побачив, як його блакитна мордочка враз позеленіла і він усе виплюнув.

— Ох, це безнадійно! Ельфи не можуть добувати іграшки без крампетів, а тут ані крихточки не залишилось! — вигукнув я і раптом відчув, як знову опинився на спині Різдвозавра.

Йому саянула ідея!

Блакитною блискавкою ми примчали до наймагічнішої машини у всьому світі — сани Санти.

— **Хай тобі дзвоник, ну звісно!**

Ми полетимо на санях і закупимо трішки свіженьких крампетів. Не встигнеш навіть «дзвоник дзвонять» сказати, — і я викарабкався на гігантські сани.

Різдвозавр вліз в упряж і, заревівши, злетів увись.

Мене аж назад відкинуло, коли сани відірвалися від долівки і злетіли крізь відкриту стелю у сніжне небо.

Ми витали поміж зірок на нашій таємній крампетовій місії, і я зі всіх сил тримався трьома ельфійськими пальчиками, поки Різдвозавр запаморочливо виплигував між барв північного сяйва.

Незабаром ми вже пролітали через океани та міста у пошуку печеної досконалості — аж раптом мої кручені вуса засмикались.

— О, схоже, я щось занюхав! Спускаємось, Заврику! — гукнув я до Різдвозавра, і він крутнувся до мерехтливого міста, посеред якого височів замок.

— Шотландія? — запитав я, почувши внизу радісне звучання волинки.

Різдвозавр ствердно кивнув, бо вже не вперше тягав сани Санти довкола світу.

Ми приземлилися на центральній вулиці, на даху одного з будинків.

— Ми на місці! — скрикнув я, коли вуса ще дужче засмикались під моїм нюхальцем. — Крампети, мабуть, там!

Я хуленько спустився в найближчий комин, звідки мої ошалілі вуса привели мене на кухню до круглого підноса. Я вхопив його і зі свистом кинувся нагору досліджувати.

— Пахне як крампет, але не схоже на нього! — глипав я на довгий плиткий кусник тіста.

Я хутко запалив переносну крампетопіч (Санта завжди возить її із собою) і запік його, щоб скуштувати.

— Смачно! — вигукнув я, і Різдвозавр погодився. — Але у **Вінчик** смачніше!

Тож ми закинули піднос дивних некрампетів назад у комин і злетіли вгору.

Ми ширяли над хмарами всього-на-всього якусь мить, коли в мене знову засмикались вуса.

— Донизу, друже! — гукнув я, і ми шмигнули на запах.

Унизу простягалося невеличке сільце з вимощеними бруківкою вуличками, ледь припорошеними снігом.

— Туди! — я показав на будинок, з якого віяло п'янкими ароматами печеної смакоти.

Ми безшумно приземлились, і я прошмигнув у будинок тихіше за Санту-ніндзю.

— Галети готові! — гукнула незнайомою мовою мила старенька пані. На щастя, у снях був переносний перекладач, щоб розуміти все, про що говорять у будинку внизу. Його не обов'язково було брати, але Санті здалося, що він може стати в пригоді.

Я зачаївся за ялинкою, коли сім'я побрела на кухню і старенька пані пригостила їх дивацьким печивом, схожим на вафлю, чи то вафлею, схожою на печиво. Я не був до кінця певен, та, щойно вона поставила тарілку, я потягнув однецьке з купки та шмигнув комином нагору.

— Це *галета*, — пояснив я, поки Заврик захоплено нюхав вафлепечиво. — Добре... але не таке добре, як у Вінчик.

Фі-і-і-іТЬ!

І ми продовжили наш квест у пошуках найкращих у світі крампетів.

Наступною зупинкою був панкейковий будинок у Каліфорнії: смачно, але не так смачно, як у Вінчик.

Ми дегустували крепи в Кале: теплі, але не такі теплі, як у Вінчик.

Заврик утоптав аж чотири панетони в Італії: пухкі, але не такі пухкі, як у Вінчик.

— Усе марно, Заврику! Ми побували в кожнісінькому закутку Землі, куштували тістечка й оладки, бріюші й печиво, пампухи і кульки з тіста, та вони і близько не лежали з нашими крампетами. — Я важко зітхнув, поки ми пропливали між хмар. — Доведеться нам повернутися ні з чим і...